

הקראות

בתוך: בית הספר של החיים
יאנוש קורצ'אק, כתבים ח, עמ' 223-224
תרגם: אורי אורלב

קבוצה גדולה של חניכים התקבצו מסביב למחלקת ההקראות הביתיות. עשרות משפחות מנצלות כבר בקביעות את שרותינו בימי חג, ומאות כתובות עברו דרכנו ללא התחייבות קבועה.

המחלקה מרפבת מכמה מדורים. רשום הכתובות מתבצע בכל המוסדות של בית הספר: בספרייה ובאולם הקריאה, בחדר האכל, במכבסה. הכתובות נמסרות לבדיקה כדי למנוע הזמנות שוא.

למרחצאות מגיע הפועל מרצין קאליש.

- אולי אתה רוצה, אדוני, להזמין הביתה הצגה לילדים?
- ומה זה צריך להיות?
- כבוא תלמיד שלנו, יקרא לילדים כמה אנגדות ויראה להם תמונות על מסך.
- ומתי זה צריך להיות?
- אולי הכי טוב ביום ראשון אחרי הצהריים?

טוב. אפשר לנסות.

ומוסר לנו את כתבתו: רחוב, מספר, אגף, קומה, פרוזדור, מספר הדירה.

– נודיע לך בשבת את השעה המדויקת.

הכתבת נמסרת יחד עם ההזמנה למחלקת המשק. אם מצרפת הערה: "לבדק", יש למסר את ההזמנה לוועדת המעקב משום שהיו מקרי מהתלה או הזמנות עם פגם זדון.

בשבת בשעה שתים עשרה נסגרת הרשימה ומחלקים את הכתובות ואת השעות ואז שולחים את ההודעות:

"מרצין קאליש, סולץ 62, החצר השנייה, האגף משמאל, קומה שלישית – זמינה – דירה מס' 114.

ההצגה תערוך ביום ראשון, ב-9.7, בשעה 4 ו-30 דקות."

בשעה ארבע נמסרים הספרים ופנסי הקסם לצוטים. תלמיד מס' 75 ותלמידה מס' 48 מקבלים שתי חבילות בעלות משקל זהה. אנחנו יוצאים לדך...

דירת פועלים מסוג המכר לי היטב. בדירה מקבצת כל המשפחה וכן שכנים רבים.

– שלום. בבקשה להושיב את הילדים בחדר הראשון ולשמר שלא ימשכו את המסך.

ההכנות מתבצעות פהרף עין. תקעו כבר שני מסמרים עם טבעות בפנות החדר, כבר האפילו את החלונות, מתחו חבל, תלו בד, העמידו את פנס הקסם.

– שקט בבקשה. אנחנו מתחילים.

הולך לו חתול מצחיק במגפיים, מצר להפליא. אחר כך קוראים את השיר העצוב "לנח בית הדין", ושוב ספור מבדר, אחר כך תמונות משעשעות ללא מלים, כמה נופים מארצות רחוקות, הרפתקאותיו המצחיקות של הארנב – וההצגה הסתיימה.

– ואולי עוד משהו?

– בעוד עשרים רגע יש לנו הצגה במקום אחר, אבל אנחנו יכולים לחזור לכאן בעוד שבוע עם ספורים אחרים.

הלכו. נשארת לי "מנה אחרונה".

– כל הכבוד לקטנים. התארגנו כל כך יפה.

צוחקים עדין. עדין לא מוסרים לעצמם דין וחשבון ממה שהתרחש.

– תראו, אפילו החזירו את הכסא למקומו. ואת החרים של המסמרים סתמו בגבס או משהו כזה. כאלו שלא היו שם בכלל.

ורק משב רוח מרענן נחרת בנשמה.

